

עופר היקר,

לא כתבתי ולא אמרתי תודה עד עכשיו – כי חסרו לי המלים ועדיין חסרות. אבל אני מוכרחה לכתוב לך אישית - ולא דרך ה"ווטסאפ" שכולם קוראים - בעיקר כי היחס שלך אלי היה כל כך אישי.

לא אחזור ואומר כמה אתה תרמת להצלחת הטיול - מה יש לי להוסיף לכל מה שנאמר על ידי כל חברי הקבוצה. הידע הרב והמקיף ובעיקר הדרך בה העברת את הידע, ההדרכה, תשומת הלב לכל פרט ופרט, הדאגה שכולנו נשמע ונדע מתי ואיפה נפגשים, שאיש לא "ילך לאיבוד" - והכל בשקט ובשלווה ונועם הליכות.

הייתה לנו גם קבוצה נהדרת – אנשים מרקע שונה וממקומות רבים בארץ – וכולנו התגבשנו לחבורה בה איש דואג לרעהו, בה כולם עוזרים לכולם – ההרגשה הייתה שאנו מכירים איש את רעהו זמן רב. ובעיקר כולם דייקנים. כשאמרת נפגשים ליד האוטובוס בשמונה – כבר כמה דקות לפני שעה זו כולם התייצבו.

ובאשר לי אישית, הייתי ה"סניור" בחבורה וללא ספק טיול כזה היה אתגר עבורי אך ואני שמחה שצלחתי את הדרך מישראל ללואיטנאם וקמבודיה וחזרה הביתה בשלום. אמנם כולם דאגו לי - אפילו יותר מדי, אבל אתה עלית על כולם. ה"בוקר טוב" שלך, כבר עשה לי את היום. לעיתים חשתי כאילו אתה המדריך/המלווה האישי שלי כי זכיתי לתשומת לב מיוחדת ממך כל הזמן – וכיצד מודים על זה איני יודעת.

היות ונראה לי שטיול זה הוא באמת "שירת הברבור" שלי ביחס לטיולי אתגר (ורה טוענת שכך אני אומרת אחרי כל נסיעה) הרי ודאי ייחרט בזכרוני – ויהיה זה זיכרון נהדר של טיול מעניין, קבוצה מקסימה ובעיקר מדריך שהוא אדם יוצא מהכלל "מנטש" במלוא מובן המילה ושכמוהו לא פגשתי באף אחד מהטיולים שלי לחו"ל.

תודה לך עופר – הרבה הרבה תודה.

רבקה א.